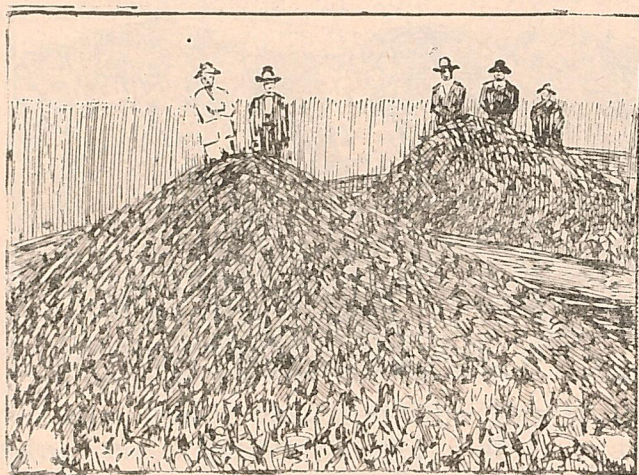

Преди 10—15 години северната частъ на Пловдивското поле бѣше нападната отъ скакалци. На следующата пролѣтъ презъ месецъ май ми се случи да мина по онѣзи мѣста. Снесенитѣ яйца се бѣха излюпили. Отначало тѣ едва се забѣлѣзваха, но следъ нѣколко дни по нивята почнаха да се чернеятъ купища гѣмжащи маси малки скакалци. Уплашеното

население, за да спаси посевитѣ си, почна упорита борба. Жени, мъже, деца се втурна на полето. Всѣки день тѣ пълнѣха човали съ тѣзи безкрили дребни животни, товаряха ги на коли и ги отнасяха въ село. Образуваха се грамадни купи по 4—5 м. високи, които после изгориха.

Това, което хората не можаха да довършатъ, довършиха го щъркелитѣ, които бѣха долетѣли съ хиляди и заобиколиха поразенитѣ мѣста.

Въпреки тази упорита борба, населението [не можа напълно да спаси посевитѣ си.

Въ Америка нашествието на скакалцитѣ е още по-страшно. Въ нѣкои мѣста тамъ понѣкога презъ лѣтото се изливатъ сѣщински проливни дъждове отъ скакалци, които идатъ изъ пуститѣ мѣста и пжтуватъ съ стотици километра, докато стигнатъ посевитѣ на плодороднитѣ полета и ги унищожаватъ напълно.

И тукъ борбата се води главно съ младитѣ скакълци. Когато тѣ се излупятъ, земята сѣкашъ се покрива съ жива, подвижна маса. За да ги изтрѣ-